

FEKETE TÜKÖR – BLACK MIRROR

Nagyrészt a disztópikus jelen/jövő veszélyeivel foglalkozó munkák gyűjtőhelye a kiállításban – a kifejezés az „antiutópia” fogalmával rokon, ellentéte az ideális társadalmat ábrázoló utópiának.

A disztópia olyan fikciós társadalomábrázolás, amely egy jövőbeli (vagy alternatív jelenbeli) világ negatív kimenetelű fejlődési irányait mutatja be, rendszerint totalitárius, technokrata vagy dehumanizált struktúrákon keresztül. Mint világkép az utópiával áll szemben: nem csupán annak ellenpólusa, hanem önálló eszmetörténeti kategória is, amely gyakran a jelen társadalmi tendenciáinak radikalizált kritikáját nyújtja. A disztópikus világkép központi eleme a strukturált társadalmi elnyomás, amely kollektív szinten kontrollmechanizmusokkal, egyéni szinten pedig identitásvesztéssel és morális dilemmákkal jár.

A disztópia a modernitás válságtüneteinek gondolati leképezése, amely egyszerre szorongáskép és társadalomkritikai figyelmeztetés. A művek gyakran kritikai tükröt tartanak a jelen társadalmának, politikai rendszereinek, ezáltal félelmeinket felnagyítva segítenek megérteni saját korunkat.

A műfaj művészi formában tematizálja az egyén és rendszer viszonyát, különös tekintettel az etikai autonómia és a strukturális determináció feszültségére.

This section is largely a collection of works dealing with the dangers of a dystopian present/future—a term related to the concept of “anti-utopia,” the opposite of utopia, which depicts an ideal society.

Dystopia is a fictional depiction of society that presents the negative developments of a future (or alternative present) world, usually through totalitarian, technocratic, or dehumanized structures. As a worldview, it contrasts with utopia: it is not only its opposite, but also an independent category in the history of ideas, often offering a radical critique of current social trends. The central element of the dystopian worldview is structured social oppression, which involves control mechanisms at the collective level and loss of identity and moral dilemmas at the individual level.

Dystopia is a conceptual representation of the crisis symptoms of modernity, which reflects anxiety and is a warning criticism of society. These works often hold up a critical mirror to contemporary society and its political systems, magnifying our fears and helping us to understand our own era.

The genre addresses the relationship between the individual and the system by means of art, with particular emphasis on the tension between ethical autonomy and structural determination.

FEKETE TÜKÖR – BLACK MIRROR

Andreas FOGARASI
Oto HUDEC
KISSPÁL Szabolcs
LLRLLRR
Ciprian MUREȘAN

ÉG ÉS FÖLD – HEAVEN AND EARTH

A szekció elnevezése egyszerre utal a kifejezés szó szerinti (lebegés, függeszkedés), valamint átvitt értelmű (egymástól távoli elemek, eltérő karakterű tényezők viszonyrendszere) jelentésére.

A szekcióban látható installatív munkák gyakran elvetik a hagyományos művészeti technikákat és struktúrákat, teret adva olyan átfogó hatásoknak vagy művészetén kívüli tényezőknek, mint a gravitáció, a lebegés, a mozgás, a bizonytalanság. A kiállított munkák tudatosan építenek erre a köztes helyzetre (ég és föld között), amelyben zárt és lehatárolt műalkotás helyett az elemek közötti kapcsolatokra és összefüggésekre összpontosítanak, a részletek helyett az egészre fókuszálnak.

A függesztett vagy lógatott művészeti alkotások olyan installációk, szobrok vagy térbeli kompozíciók, amelyek a gravitációval és a lebegés élményével játszanak. Ezek a művek nem hagyományos talapzatra épülnek, hanem a mennyezetről, plafonról vagy más függesztési pontokról lógnak le, így dinamikusan viszonyulnak a térhez és a nézőhöz. A lebegés, lengés vagy mozgás lehet véletlenszerű (például a légmozgás hatására), de akár precízen megtervezett is, mint például a kinetikus művészet esetében. A függesztett formák gyakran az anyagtalanság, törekenység vagy éppen az idő múlásának érzetét közvetítik.

The title of this section refers both to the literal meaning of the expression (floating, hanging) and its figurative meaning (a system of relationships between elements distant from each other, and between factors of different characters).

The installations on display in this section often reject traditional artistic techniques and structures, giving way to comprehensive effects or factors outside the realm of art, such as gravity, floating, movement, and uncertainty. The works consciously build on this intermediate situation (between heaven and earth), focusing on the relationships and connections between elements rather than on closed and delimited works of art, focusing on the whole rather than on details.

Floating or hanging artworks are installations, sculptures, or spatial compositions that play with gravity and the experience of floating. These works are not mounted on traditional pedestals, but hang from the ceiling or other suspension points, thus dynamically relating to the space and the viewer. The floating, swinging, or movement may be random (e.g., due to air movement) or precisely planned, as in the case of kinetic art. Suspended forms often convey a sense of immateriality, fragility, or the passage of time.

ÉG ÉS FÖLD – HEAVEN AND EARTH

EL-HASSAN Róza
Flaka HALITI
Geoffry HENDRICKS
HERSKO Judit
HORVÁTH Gideon
KICSINY Balázs
Dan Perjovschi
LOVAS Ilona
SASS Valéria
Konrad SMOLEŃSKI

ÉG ÉS FÖLD – HEAVEN AND EARTH

A szekció elnevezése egyszerre utal a kifejezés szó szerinti (lebegés, függeszkedés), valamint átvitt értelmű (egymástól távoli elemek, eltérő karakterű tényezők viszonyrendszere) jelentésére.

A szekcióban látható installatív munkák gyakran elvetik a hagyományos művészeti technikákat és struktúrákat, teret adva olyan átfogó hatásoknak vagy művészetén kívüli tényezőknek, mint a gravitáció, a lebegés, a mozgás, a bizonytalanság. A kiállított munkák tudatosan építenek erre a köztes helyzetre (ég és föld között), amelyben zárt és lehatárolt műalkotás helyett az elemek közötti kapcsolatokra és összefüggésekre összpontosítanak, a részletek helyett az egészre fókuszálnak.

A függesztett vagy lógatott művészeti alkotások olyan installációk, szobrok vagy térbeli kompozíciók, amelyek a gravitációval és a lebegés élményével játszanak. Ezek a művek nem hagyományos talapzatra épülnek, hanem a mennyezetről, plafonról vagy más függesztési pontokról lógnak le, így dinamikusan viszonyulnak a térhez és a nézőhöz. A lebegés, lengés vagy mozgás lehet véletlenszerű (például a légmozgás hatására), de akár precízen megtervezett is, mint például a kinetikus művészet esetében. A függesztett formák gyakran az anyagtalanság, törekenység vagy éppen az idő múlásának érzetét közvetítik.

The title of this section refers both to the literal meaning of the expression (floating, hanging) and its figurative meaning (a system of relationships between elements distant from each other, and between factors of different characters).

The installations on display in this section often reject traditional artistic techniques and structures, giving way to comprehensive effects or factors outside the realm of art, such as gravity, floating, movement, and uncertainty. The works consciously build on this intermediate situation (between heaven and earth), focusing on the relationships and connections between elements rather than on closed and delimited works of art, focusing on the whole rather than on details.

Floating or hanging artworks are installations, sculptures, or spatial compositions that play with gravity and the experience of floating. These works are not mounted on traditional pedestals, but hang from the ceiling or other suspension points, thus dynamically relating to the space and the viewer. The floating, swinging, or movement may be random (e.g., due to air movement) or precisely planned, as in the case of kinetic art. Suspended forms often convey a sense of immateriality, fragility, or the passage of time.

ÉG ÉS FÖLD – HEAVEN AND EARTH

EL-HASSAN Róza
Flaka HALITI
Geoffry HENDRICKS
HERSKO Judit
HORVÁTH Gideon
KICSINY Balázs
Dan Perjovschi
LOVAS Ilona
SASS Valéria
Konrad SMOLEŃSKI

TÚLONTÚL – ABOVE AND BEYOND

A hiperrealizmus a 20. század második felében kibontakozó művészeti irányzat, amely a valóság rendkívüli pontosságú, részletgazdag ábrázolására törekszik. A stílus a fotórealizmusból fejlődött ki, ám annál még aprólékosabban, szinte már túlságosan reálisan ábrázolja tárgyát. A hiperrealista alkotások gyakran fényképek alapján készülnek, de nem csupán másolják azokat: a művészek tudatosan emelik ki a részleteket, hangsúlyozzák a textúrákat, fényeket és árnyékokat. A cél nem pusztán a valóság visszaadása, hanem annak felnagyítása, sőt, kritikai vagy érzelmi rétegekkel való gazdagítása. A festmények és szobrok sokszor zavarba ejtően életszerűek, megkérdőjelezve a látottak valódiságát. A hiperrealizmus így nemcsak technikai bravúr, hanem egyfajta párbeszéd is a látás, a valóságérzékelés és a kortárs társadalom képi világa között.

Hyperrealism is an artistic movement that emerged in the second half of the 20th century, which strives to depict reality with extreme precision and detail. The style evolved from photorealism, but depicts its subject matter even more meticulously, almost excessively realistically. Hyperrealist works are often based on photographs, but they do not simply copy them: artists consciously highlight details and emphasize textures, lights, and shadows. The goal is not merely to reproduce reality, but to magnify it and even enrich it with critical or emotional layers. The paintings and sculptures are often disturbingly lifelike, questioning the authenticity of what we see. Hyperrealism is thus not only a technical feat, but also a kind of dialogue between vision, perception of reality, and the visual world of contemporary society.

TÚLONTÚL – ABOVE AND BEYOND

Richard ESTES
FEHÉR László
Gérard GASIOROWSKI
LAKNER László
NEMES Csaba
NYÁRI István
A. Ny. PETROV
VETŐ János

POP... STB. – POP... ETC.

POP... STB. – POP... ETC.

A pop-art mint művészeti irányzat az 1950-es évek második felében született meg Nagy-Britanniában, majd az USA-ban is megjelent és világszerte elterjedt a 60-as évektől kezdődően. A pop-art tárgyát, anyagait a popkultúra termékeiből meríti, amelyek a mindennapi életben is nagy szerepet játszanak.

Az irányzat egyszerre ironikus, játékos és kritikus: miközben felhasználja a hétköznapi képeket, azok új kontextusba helyezésével kérdéseket tesz fel a művészet értékéről, egyediségéről és szerepéről. A hagyományos „magas művészet” és a „tömegkultúra” határai elmosódnak, ami új nézőpontokat nyit a vizuális kultúra értelmezéséhez, egyben tükröt tart a fogyasztói társadalomnak.

A kiállítási szekció kevésbé dogmatikusan (unorthodox módon?) értelmezi a pop art művek körét, így helyet kaptak olyan munkák is, amelyek nem a szóban forgó időszakban születtek, vagy nem feltétlenül ehhez a történeti stílusvonulathoz kapcsolódnak, ám szemléletükben, tartalmukban, technikájukban stb. ide sorolhatók.

Pop art as an art movement emerged in Great Britain in the second half of the 1950s, then appeared in the United States and spread worldwide from the 1960s onwards. Pop art draws its subjects and materials from products of pop culture, which play a major role in everyday life.

The movement is ironic, playful and critical at the same time: while using everyday images, it raises questions about the value, uniqueness and role of art by placing them in a new context. The boundaries between traditional 'high art' and 'mass culture' are blurred, opening up new perspectives on the interpretation of visual culture and holding up a mirror to consumer society.

This section interprets pop art works in a less dogmatic (unorthodox?) way, thus including works that were not created during the period in question or are not necessarily related to this historical style, but can be classified as such in terms of their approach, content, technique, etc.

Nat FINKELSTEIN
Domenico GNOLI
GULYÁS Gyula
HAVADTŐY Sámuel
Jean-Jacques LEBEL
Roy LICHTENSTEIN
Tatjana NAZARENKO
Joe TILSON
Andy WARHOL

A konceptualizmus egy az 1960-as évektől kibontakozó művészeti irányzat, amely a műalkotás tárgyisége, megjelenése helyett annak gondolatosságára, koncepciójára helyezi a hangsúlyt. A konceptuális művészek gyakran hétköznapi tárgyakat, szövegeket, fényképeket vagy éppen performanszokat használnak arra, hogy gondolatokat, kérdéseket vagy kritikai állásfoglalásokat közvetítsenek. A hangsúly tehát nem a technikai kivitelezésen, hanem a mögöttes jelentésen, az intellektuális tartalom van, amely nagyrészt fogalmi úton, a nyelv segítségével fejezhető ki. Ez a megközelítés szembehelyezkedik a hagyományos esztétikai elvárásokkal, és gyakran vonja be a nézőt az értelmezés folyamatába. A konceptualizmus célja, hogy a művészet ne csupán látvány, hanem gondolkodásra késztető élmény legyen. Bár sokszor provokatívnak vagy nehezen befogadhatónak tűnhet, a konceptualizmus fontos szerepet játszott abban, hogy kitágítsa a művészet határait és újfogalmazza annak szerepét a társadalomban.

Conceptualism is an art movement that emerged in the 1960s, which emphasises the idea and concept behind a work of art rather than its materiality and appearance. Conceptual artists often use everyday objects, texts, photographs or even performances to convey ideas, questions or critical statements. The emphasis is therefore not on technical execution, but on the underlying meaning and intellectual content, which can largely be expressed conceptually through language. This approach contrasts with traditional aesthetic expectations and often involves the viewer in the process of interpretation. The aim of conceptualism is to make art not just a visual experience, but one that provokes thought. Although it can often seem provocative or difficult to understand, conceptualism has played an important role in expanding the boundaries of art and redefining its role in society.

Joseph BEUYS
Ion GRIGORESCU
Joseph KOSUTH
PAUER Gyula
Mladen STILINOVIĆ
ST.AUBY Tamás
Wolf VOSTELL

IDEA

IDEA

A konceptualizmus egy az 1960-as évektől kibontakozó művészeti irányzat, amely a műalkotás tárgyisége, megjelenése helyett annak gondolatosságára, koncepciójára helyezi a hangsúlyt. A konceptuális művészek gyakran hétköznapi tárgyakat, szövegeket, fényképeket vagy éppen performanszokat használnak arra, hogy gondolatokat, kérdéseket vagy kritikai állásfoglalásokat közvetítsenek. A hangsúly tehát nem a technikai kivitelezésen, hanem a mögöttes jelentésen, az intellektuális tartalom van, amely nagyrészt fogalmi úton, a nyelv segítségével fejezhető ki. Ez a megközelítés szembehelyezkedik a hagyományos esztétikai elvárásokkal, és gyakran vonja be a nézőt az értelmezés folyamatába. A konceptualizmus célja, hogy a művészet ne csupán látvány, hanem gondolkodásra késztető élmény legyen. Bár sokszor provokatívnak vagy nehezen befogadhatónak tűnhet, a konceptualizmus fontos szerepet játszott abban, hogy kitágítsa a művészet határait és újrafogalmazza annak szerepét a társadalomban.

Conceptualism is an art movement that emerged in the 1960s, which emphasises the idea and concept behind a work of art rather than its materiality and appearance. Conceptual artists often use everyday objects, texts, photographs or even performances to convey ideas, questions or critical statements. The emphasis is therefore not on technical execution, but on the underlying meaning and intellectual content, which can largely be expressed conceptually through language. This approach contrasts with traditional aesthetic expectations and often involves the viewer in the process of interpretation. The aim of conceptualism is to make art not just a visual experience, but one that provokes thought. Although it can often seem provocative or difficult to understand, conceptualism has played an important role in expanding the boundaries of art and redefining its role in society.

Joseph BEUYS
Ion GRIGORESCU
Joseph KOSUTH
PAUER Gyula
Mladen STILINOVIĆ
ST.AUBY Tamás
Wolf VOSTELL

IDEA

A konceptualizmus egy az 1960-as évektől kibontakozó művészeti irányzat, amely a műalkotás tárgyisége, megjelenése helyett annak gondolatosságára, koncepciójára helyezi a hangsúlyt. A konceptuális művészek gyakran hétköznapi tárgyakat, szövegeket, fényképeket vagy éppen performanszokat használnak arra, hogy gondolatokat, kérdéseket vagy kritikai állásfoglalásokat közvetítsenek. A hangsúly tehát nem a technikai kivitelezésen, hanem a mögöttes jelentésen, az intellektuális tartalom van, amely nagyrészt fogalmi úton, a nyelv segítségével fejezhető ki. Ez a megközelítés szembehelyezkedik a hagyományos esztétikai elvárásokkal, és gyakran vonja be a nézőt az értelmezés folyamatába. A konceptualizmus célja, hogy a művészet ne csupán látvány, hanem gondolkodásra késztető élmény legyen. Bár sokszor provokatívnak vagy nehezen befogadhatónak tűnhet, a konceptualizmus fontos szerepet játszott abban, hogy kitágítsa a művészet határait és újfogalmazza annak szerepét a társadalomban.

Conceptualism is an art movement that emerged in the 1960s, which emphasises the idea and concept behind a work of art rather than its materiality and appearance. Conceptual artists often use everyday objects, texts, photographs or even performances to convey ideas, questions or critical statements. The emphasis is therefore not on technical execution, but on the underlying meaning and intellectual content, which can largely be expressed conceptually through language. This approach contrasts with traditional aesthetic expectations and often involves the viewer in the process of interpretation. The aim of conceptualism is to make art not just a visual experience, but one that provokes thought. Although it can often seem provocative or difficult to understand, conceptualism has played an important role in expanding the boundaries of art and redefining its role in society.

IDEA

Joseph BEUYS
Ion GRIGORESCU
Joseph KOSUTH
PAUER Gyula
Mladen STILINOVIĆ
ST.AUBY Tamás
Wolf VOSTELL

GRAFFITI

GRAFFITI

A graffiti a városi térben megjelenő vizuális önkifejezés egyik formája, amely gyakran a hivatalos művészetten kívül helyezkedik el. Eredetileg tiltott, illegális tevékenységként jelent meg, amely városi szubkultúrában született, de mára a kortárs művészet és vizuális kultúra fontos részévé vált. Zenével és tánccal, új mozgásformákkal kiegészülve az ún. taktikus médiumokat képviseli a városi folklórban. A graffiti lehet egyszerű névjegy (tag), de lehet összetett, színes kompozíció is, amely társadalmi üzenetet hordoz, vagy éppen a művészi technikát állítja középpontba. A városi falfelületek, vasúti kocsik vagy elhagyatott épületek nem csupán vászonként szolgálnak, hanem maguk is alakítják a graffiti jelentését. A graffiti gyakran a láthatatlanság ellenében fogalmaz meg identitást, véleményt, tiltakozást. Ez a műfaj így nemcsak esztétikai, hanem társadalmi és politikai tett is. A graffiti körüli viták – művészet vagy vandalizmus? – pedig élesen rávilágítanak arra, hogy ki rendelkezhet a városi tér és a nyilvános vizualitás felett.

Graffiti is a form of visual self-expression that appears in urban spaces, often outside the realm of official art. Originally a forbidden, illegal activity that emerged from urban subculture, it has now become an important part of contemporary art and visual culture. Complemented by music, dance and new forms of movement, it represents the so-called tactical media in urban folklore. Graffiti can be a simple signature (tag), but it can also be a complex, colourful composition that conveys a social message or focuses on artistic technique. Urban wall surfaces, railway carriages or abandoned buildings not only serve as canvases, but also shape the meaning of graffiti themselves. Graffiti often expresses identity, opinion and protest in the face of invisibility. This genre is thus not only an aesthetic act, but also a social and political one. The debates surrounding graffiti—art or vandalism?—clearly highlight who has control over urban space and public visibility.

A-ONE

DAZE

FUTURA 2000

Jenny HOLZER

A.R. PENCK

LADY PINK

NOC 167

TOXIC

KELETI FÉNY – EASTERN LIGHT

KELETI FÉNY – EASTERN LIGHT

Az egykori Kelet-Németországban (NDK/DDR) született, ott dolgozó, vagy onnan származó művészek munkái szerepelnek ebben az egységben. A keleti blokkban pályájukat kezdő, majd Nyugaton kibontakozó karriert befutó német művészek között több meghatározó jelentőségű, világhírű alkotót találunk: Id. Georg Baselitz, Gerhard Richter, Sigmar Polke, Werner Tübke és mások a múzeum gyűjteményéből. A személyes alkotói életutak mellett az NDK-ban fontos helyi művészeti iskolákká kinövő intézmények működtek többek között Lipcsében (Hochschule für Grafik und Buchkunst), Drezdában (Hochschule für Bildende Künste), Berlinben – ahol kiállított a művészek éltek, dolgoztak, tanítottak. Az elsősorban a figurális festészet előzményeire, történeti elemeire építő lokális műhelyek, iskolák gyakran konzervatívnak, illetve kifejezetten retrográdnak tűnő gyakorlata a rendszerváltást követően újragondolva új festészeti kezdeményezések alapjául szolgált

This section features works by artists who were born, worked, or originated in the former East Germany (GDR). Among the German artists who began their careers in the Eastern Bloc and then went on to achieve success in the West, we find several influential, world-famous creators: see Georg Baselitz, Gerhard Richter, Sigmar Polke, Werner Tübke, and others from the museum's collection. In addition to their personal creative paths, important local art schools developed in the GDR, including in Leipzig (Hochschule für Grafik und Buchkunst), Dresden (Hochschule für Bildende Künste), and Berlin, where the artists lived, worked, and taught. The practices of local workshops and schools, which were primarily based on the antecedents and historical elements of figurative painting and often appeared conservative or even retrograde, were rethought after the fall of communism and served as the basis for new painting initiatives.

Sighard GILLE
Jörg IMMENDORF
Uwe PFEIFFER
Volker STELZMANN
Teofan SZOKEROV

A PUSZTULÁS KÉPEI – IMAGES OF DESTRUCTION

A PUSZTULÁS KÉPEI – IMAGES OF DESTRUCTION

Az itt látható háborús tárgyú műalkotások a konfliktusok, erőszak és emberi szenvedés valóságát vagy emlékezetét dolgozzák fel különféle művészeti formákban és technikákban. Ezek a művek lehetnek dokumentarista jellegűek, vagy éppen szimbolikus, elvonatkoztatott formában jelenítik meg a háború testi-lelki következményeit. Céljuk lehet a trauma feldolgozása, az áldozatokra való emlékezés, de a háborús propaganda kritikája is. A művészet ebben a kontextusban nemcsak ábrázol, hanem tanúságot tesz, kérdéseket vet fel és morális állásfoglalást is kínál. Sok alkotó a nézőt személyesen is megszólítja, az empátia és az erkölcsi felelősség felé irányítva figyelmét. A háborús műalkotások így egyszerre őrzik a történelmet, bírálják az erőszakot, és emlékeztetnek arra, mit jelent embernek maradni embertelen körülmények között.

The artworks on the theme of war shown here explore the reality or memory of conflict, violence, and human suffering through various artistic forms and techniques. These works may be documentary in nature, or they may depict the physical and psychological consequences of war in a symbolic, abstract form. Their purpose may be to process trauma, to commemorate victims, or to criticize war propaganda. In this context, art not only depicts, but also bears witness, raises questions, and offers a moral stance. Many artists address the viewer personally, directing their attention towards empathy and moral responsibility. War artworks thus preserve history, criticize violence, and remind us of what it means to remain human in inhumane circumstances.

BUKTA Imre
David CSICSKAN
Hervé DI ROSA
ELEKES Károly
Bernhard HEISIG
Lesia KHOMENKO
Jefhen NYIKIFOROV
SUGÁR János
SZÉCHY Beáta

A PUSZTULÁS KÉPEI

– IMAGES OF DESTRUCTION

Az itt látható háborús tárgyú műalkotások a konfliktusok, erőszak és emberi szenvedés valóságát vagy emlékezetét dolgozzák fel különféle művészeti formákban és technikákban. Ezek a művek lehetnek dokumentarista jellegűek, vagy éppen szimbolikus, elvonatkoztatott formában jelenítik meg a háború testi-lelki következményeit. Céljuk lehet a trauma feldolgozása, az áldozatokra való emlékezés, de a háborús propaganda kritikája is. A művészet ebben a kontextusban nemcsak ábrázol, hanem tanúságot tesz, kérdéseket vet fel és morális állásfoglalást is kínál. Sok alkotó a nézőt személyesen is megszólítja, az empátia és az erkölcsi felelősség felé irányítva figyelmét. A háborús műalkotások így egyszerre őrzik a történelmet, bírálják az erőszakot, és emlékeztetnek arra, mit jelent embernek maradni embertelen körülmények között.

The artworks on the theme of war shown here explore the reality or memory of conflict, violence, and human suffering through various artistic forms and techniques. These works may be documentary in nature, or they may depict the physical and psychological consequences of war in a symbolic, abstract form. Their purpose may be to process trauma, to commemorate victims, or to criticize war propaganda. In this context, art not only depicts, but also bears witness, raises questions, and offers a moral stance. Many artists address the viewer personally, directing their attention towards empathy and moral responsibility. War artworks thus preserve history, criticize violence, and remind us of what it means to remain human in inhumane circumstances.

A PUSZTULÁS KÉPEI

– IMAGES OF DESTRUCTION

BUKTA Imre
David CSICSKAN
Hervé DI ROSA
ELEKES Károly
Bernhard HEISIG
Lesia KHOMENKO
Jefhen NYIKIFOROV
SUGÁR János
SZÉCHY Beáta

POSZT- KORTÁRS – POST- CONTEM- PORARY

POSZT- KORTÁRS – POST- CONTEM- PORARY

A posztkortárs (post-contemporary) művészet fogalma egyre gyakrabban bukkan fel, bár maga a kifejezés még vitatott és formálódóban van. A kifejezés elsőként Primo Levi olasz írónál bukkant fel, majd 2005-ben használták esztétikai kategóriaként egy építészeti vitában. A huszadik század utolsó évtizedére az „átmeneti kortárs” mint a nyugati gondolatok sokasága főként intellektuális mintázatokban fejeződött ki, olyan fogalmak kölcsönzésével, mint a folyékonyság, rugalmasság, porózusság, folytonosság, heterogenitás, simaság és átláthatóság.

A kifejezés általában azokra az alkotói törekvésekre utal, amelyek túl akarnak lépni a „kortárs” művészet ismert keretein, intézményrendszerén és esztétikai sémáin. A posztkortárs művészet gyakran reflektál a digitális technológia, a klímaválság, a globális kapitalizmus vagy a poszthumanizmus kérdéseire, de nem feltétlenül törekszik kritikai vagy aktivista szerepre. Inkább jellemző rá a hibriditás, a műfajok közti átjárás, valamint az idő és történetiség fogalmának újragondolása. A posztkortárs művészek gyakran dolgoznak algoritmusokkal, mesterséges intelligenciával, spekulatív fikcióval vagy nem-emberi nézőpontokkal. Ez az irányzat nem zár le egy korszakot, hanem nyit egyet: új kérdéseket vet fel arról, hogy mit jelent ma művészetet létrehozni és értelmezni egy állandóan változó világban.

The concept of post-contemporary art is appearing more and more frequently, although the term itself is still controversial and evolving. The term first appeared in the work of Italian writer Primo Levi, and was then used as an aesthetic category in an architectural debate in 2005. In the last decade of the twentieth century, 'transitional contemporary' was expressed mainly in intellectual patterns, borrowing concepts such as fluidity, flexibility, porosity, continuity, heterogeneity, smoothness and transparency.

The term generally refers to creative endeavours that seek to transcend the familiar frameworks, institutional systems and aesthetic schemata of 'contemporary' art. Post-contemporary art often reflects on issues such as digital technology, the climate crisis, global capitalism, or posthumanism, but it does not necessarily seek to play a critical or activist role. Rather, it is characterised by hybridity, crossover between genres, and a rethinking of the concepts of time and historicity. Post-contemporary artists often use algorithms, artificial intelligence, speculative fiction, or non-human perspectives. This trend does not mark the end of an era, but rather the beginning of a new one: it raises new questions about what it means to create and interpret art in an ever-changing world.

CSATÓ József
FODOR János
KANEUJI Teppei
KORTMANN-JÁRAY Katalin
NAGY Imre
NEMES Márton
PINTÉR Gábor
TRANKER Kata

POSZT- KORTÁRS – POST- CONTEM- PORARY

POSZT- KORTÁRS – POST- CONTEM- PORARY

A posztkortárs (post-contemporary) művészet fogalma egyre gyakrabban bukkan fel, bár maga a kifejezés még vitatott és formálódóban van. A kifejezés elsőként Primo Levi olasz írónál bukkant fel, majd 2005-ben használták esztétikai kategóriaként egy építészeti vitában. A huszadik század utolsó évtizedére az „átmeneti kortárs” mint a nyugati gondolatok sokasága főként intellektuális mintázatokban fejeződött ki, olyan fogalmak kölcsönzésével, mint a folyékonyság, rugalmasság, porózusság, folytonosság, heterogenitás, simaság és átláthatóság.

A kifejezés általában azokra az alkotói törekvésekre utal, amelyek túl akarnak lépni a „kortárs” művészet ismert keretein, intézményrendszerén és esztétikai sémáin. A posztkortárs művészet gyakran reflektál a digitális technológia, a klímaválság, a globális kapitalizmus vagy a poszthumanizmus kérdéseire, de nem feltétlenül törekszik kritikai vagy aktivista szerepre. Inkább jellemző rá a hibriditás, a műfajok közti átjárás, valamint az idő és történetiség fogalmának újragondolása. A posztkortárs művészek gyakran dolgoznak algoritmusokkal, mesterséges intelligenciával, spekulatív fikcióval vagy nem-emberi nézőpontokkal. Ez az irányzat nem zár le egy korszakot, hanem nyit egyet: új kérdéseket vet fel arról, hogy mit jelent ma művészetet létrehozni és értelmezni egy állandóan változó világban.

The concept of post-contemporary art is appearing more and more frequently, although the term itself is still controversial and evolving. The term first appeared in the work of Italian writer Primo Levi, and was then used as an aesthetic category in an architectural debate in 2005. In the last decade of the twentieth century, 'transitional contemporary' was expressed mainly in intellectual patterns, borrowing concepts such as fluidity, flexibility, porosity, continuity, heterogeneity, smoothness and transparency.

The term generally refers to creative endeavours that seek to transcend the familiar frameworks, institutional systems and aesthetic schemata of 'contemporary' art. Post-contemporary art often reflects on issues such as digital technology, the climate crisis, global capitalism, or posthumanism, but it does not necessarily seek to play a critical or activist role. Rather, it is characterised by hybridity, crossover between genres, and a rethinking of the concepts of time and historicity. Post-contemporary artists often use algorithms, artificial intelligence, speculative fiction, or non-human perspectives. This trend does not mark the end of an era, but rather the beginning of a new one: it raises new questions about what it means to create and interpret art in an ever-changing world.

CSATÓ József
FODOR János
KANEUJI Teppei
KORTMANN-JÁRAY Katalin
NAGY Imre
NEMES Márton
PINTÉR Gábor
TRANKER Kata

ÖKOZÖLD – ECOGREEN

ÖKOZÖLD – ECOGREEN

Az ökológiai, vagy más néven „zöld” művészet olyan alkotói metódus, amely a természethez, környezethez és fenntarthatósághoz fűződő viszonyunkat állítja középpontba. Az ilyen művek célja nem csupán esztétikai élmény nyújtása, hanem a figyelem felhívása az ökológiai válságokra, a természet pusztulására vagy az ember és környezete közötti törékeny kapcsolatra. A zöld művészet gyakran használ természetes, újrahasznosított anyagokat, és sok esetben magát a természetet – például egy tájat vagy egy növényt – teszi a mű részévé. Az alkotások lehetnek helyspecifikus installációk, performanszok vagy akár közösségi projektek is, amelyek a társadalmi részvételt ösztönzik. Az ökoművészek gyakran keresik az együttműködés lehetőségét más tudományterületekkel, például ökológusokkal vagy várostervezőkkel. Ezzel az ökológiai művészet túlmutat a galériák falain, és aktív részesévé válik a környezetünkről szóló társadalmi párbeszédnek.

Ecological, or “green,” art is a creative method that focuses on our relationship with nature, the environment, and sustainability. The aim of such works is not only to provide an aesthetic experience, but also to draw attention to ecological crises, the destruction of nature, and the fragile relationship between humans and their environment. Green art often uses natural, recycled materials and, in many cases, incorporates nature itself—such as a landscape or a plant—into the work. The works can be site-specific installations, performances, or even community projects that encourage social participation. Eco-artists often seek opportunities to collaborate with other disciplines, such as ecologists or urban planners. In this way, ecological art goes beyond the walls of galleries and becomes an active participant in the social dialogue about our environment.

GOSZTOLA Kitti
HALÁSZ Péter Tamás

MECHANIKÁK – MECHANICS

MECHANIKÁK – MECHANICS

A mechanikus mozgást, a fizikai mozgásformákat jelentésgeneráló tényezőként felhasználó művészeti alkotások története több évtizedre tekint vissza. Az átfogó néven kinetikus művészetként emlegetett munkák központi eleme a mozgás – akár valós, akár illuzórikus formában. Az 1950-es évektől kezdve kibontakozó műfajban a műtárgy nem statikus, hanem a térben, időben változó jelenség: mozoghat a szél, a víz, motorok, fények vagy épp a néző mozgása által. A kinetikus művészek célja gyakran az érzékelés határainak kitágítása, a szemlélő aktív bevonása a mű működésébe. A mozgás révén a műalkotások élő organizmusként viselkednek, reagálnak környezetükre, vagy folyamatos átalakulásban vannak. A technológia és művészet határán mozgó kinetikus művek újfajta kapcsolatot teremtenek a fizikai tér, az idő és az észlelés között. Ez az irányzat nemcsak vizuálisan, hanem filozófiailag is kérdéseket vet fel a változás, az állandóság és az emberi jelenlét szerepéről a művészetben.

The history of artworks that use mechanical movement and physical forms of movement as meaning-generating factors goes back several decades. The central element of works referred to collectively as kinetic art is movement, whether real or illusory. In this genre, which began to develop in the 1950s, the artwork is not static, but a phenomenon that changes in space and time: it can be moved by the wind, water, motors, lights, or even the movement of the viewer. Kinetics artists often aim to expand the boundaries of perception and actively involve the viewer in the work's operation. Through movement, the artworks behave like living organisms, reacting to their environment or undergoing continuous transformation. Kinetic works, which straddle the boundary between technology and art, create a new kind of relationship between physical space, time, and perception. This trend raises questions not only visually but also philosophically about the role of change, constancy, and human presence in art.

BORI Bálint
CSÖRGŐ Attila
Jean TINGUELY

